Zgodba iz Bačkove za poduk, da smo si lovci preveč vsaksebi.

Pred dnevi me je poklical iz Lovske družine (LD) Sveta Ana **Marjan Merklin**. Skoraj v solzah mi je začel pripovedovati zgodbo, ki jo je doživel na svoji koži. V svojem revirju Bačkova, ki meji na sosednjo LD Benedikt, je imel manjšo remizico s krmiščem za fazane. Dolga leta je skrbel zanjo in bil vsako pomlad vesel, ko je med obhodi revirja našel fazanja gnezda, saj je tudi pri njih ta nekoč priljubljena poljska kura zelo ogrožena. A glej ga zlomka, ko je nekega jutra prišel v revir ni mogel verjeti očem. Remiza je bila posekana, krmišče za fazane uničeno,nekdanja remiza pa globoko preorana. Od nje ni ostalo dobesedno nič.

»Lovec sem že 38 let v lovski družini Sv. Ana. Redno skrbim za krmišča za srne in fazane, redno jih tudi zalagam. Fazani so že prava redkost in zato sem zelo pozoren na njih. Ob reki Ščavnici, ki je zaščitena, je še grmovje in redki še preživijo. Nekateri kmetje še pustijo kakšno remizo. Lovska družina je celo kupila umetni gnoj, ki sem ga peljal h kmetu, da je pustil malo trave ob remizi. Nekaj let nazaj pa je kmet to travo meni nič tebi nič požgal, uničil moje krmišče in seveda gnezdišče fazanov. Države to očitno nič ne skrbi, ker kmet na svojem zemljišču lahko po mili volje počne, kar se mu zljubi.. Letos pa sem še bolj presenečen, da ne rečem žalosten, saj je kmet, ki je član sosednje lovske družine Benedikt in ima v najemu zemljišče na območju Zg. Ščavnice v mojem lovskem revirju Bačkova, povsem uničil naravno remizo s krmiščem. Že kot pripravnik leta 1983 sem tu izdelal krmišče skupaj z mentorjem. Od takrat sem ga zalagal in prosil kmete, da so pustili ta majhen košček sveta za divje živali. Žal je zdaj to samo še zgodovina. Žalosten, razočaran in hkrati ogorčen pa semtoliko bolj, ker je to storil lovec, član zelene bratovščine, od katerega tega res ne bi pričakoval. Očitno imamo v naših vrstah tudi takne člane, ki ne spoštujejo ničesar. Vsaj vprašal bi me lahko. Kdor uničuje naravo in v njej živa bitja, uničuje samega sebe. Razumem, da država skrbi, da se ne bi pokrajina zaraščala in da je pridelek manjši, če je grmovje v bližini njiv in nanje meče senc. To je iz trte zvito, izgovor brez argumentov. Kaj pa divje živali?«, se je razočaran spraševal lovec Marjan Merklin med naši obiskom v revirju Bačkova.

Škoda, da takšnih kmetov in seveda lovcev ni več, morda bi se zgodba okoli ohranjanja pogojev za malo, poljsko divjad vsaj rahlo pisala drugače. Tako pa je takšna kot je, iz leta v leto bolj tragična in mala divjad tudi v Ščavniši dolini dobesedno izgublja tla pod nogami.

Reka Ščavnica bo najbrž kmalu mrtva reka, saj v njej med drugim na velikoizpirajo cisterne z gnojevko, tik ob njenem toku so urejene njive, posejane s koruzo, ki jo seveda pridno škropijo proti plevelu in škodljivcem. In vse to pobira vodni tok in vleče naprej proti Spodnji Ščavnici,

Svetemu Juriju in proti Ljutomeru. Marjan Merklin upa, da bo ob njej vendarle ostalo vodno rastje, grmovje in drevesa, čeprav so ta vse redkejša. Predvsem pa je nauk te zgodbe: Bodimo lovci vedno in povsod – predvsem pa, bodimo lovski tovarši in si pomagajmo. Najbrž bi lahko lovski kolega iz LD Benedikt o svoji nameri lovca iz Ld Sveta Ana vsaj obvestil in bi se pogovorila. Lepa beseda lepo mesto najde, mar ne?

Dr. Marjan Toš

Posnetka:

Tukaj je bila nekoč remiza v Bačkovi /Foto Marjan Toš/

Marjan Merklin: »Kdo uničuje naravo, uničuje samega sebe /Foto: Marjan Toš/

Marjan Merklin ob preorani »remizi«/Foto: Marjan Toš/

Brez remize so ostali tudi v revirju Osek v LD Dobrava /Foto: Marjan Toš/

